

Vladimír Leksa-Pichanič

Ilustroval Miroslav Regitko

Bájky z pierka albatrosa

PERFEKT

**Bájky z pierka
albatrosa**

*Venujem Feďovi
a jeho zvieratkám.*

Vladimír Leksa-Pichanič

Bájky z pierka albatrosa

Ilustroval Miroslav Regitko

Ranné pierko albatrosa

Videl som nadržanom na nebi vtáka.
Nemával krídlami a letel sám.
Niesol sa pokojne, akoby čakal,
kedy naň tu zdola zavolám.
Keď sa už s brieždením za obzor strácal,
zvolal som: „Kam letíš, albatros, kam!?”

(Spoznal som ho podľa peria.)

Za dávnych čias bol admirálom smelým.
Stál za kormidlom karavely
a objavoval bájne svety.

Raz uragán ho zmietol z paluby.
Hučal za ním: „Nech more ťa zahubí!”
No nezmočil si ani päty.

Len čo sa dotkol víň spenených,
na vtáka sa premenil.
On dodnes lodiam z neba svieti.

(Námorníci tomu veria.)

Náhle ten albatros zamáva.
Zajagá sa ako perla
a rozplynie sa v ranných diaľavách.
Len čierne pierko na papier leťí.

Z papiera na pery,
už z pier bájka vchádza do dverí.
Dobrý deň.

Traja kamaráti

V jednom malom domčeku,
čo sa nezamyká,
býva jeden starček,
čo má psíka, svrčka
a aj kohútika.

Každé ráno kikirikí,
kohút spravi tri budíky.
Každý večer fudlafajku,
svrček zahrá uspávanuku.
Každú noc hafihaf,
psíček verne drží stráž.

V jednom malom domčeku,
čo sa nezatvára,
našim kamarátom
radosť robí
spolu o dedka sa starať.

Nerozhodný sokol

Zvysoka ten sokol pozoruje okolie.
Pátra po potrave svojím okom ostrým.
Toho, koho zbadá, okamžite zožerie
a na lúke potom zostanú len kostry.

Nevedia to iba dva pochabé zajace.
Štyri sivé uši vyskakujú z trávy.
Od rána sa hrajú, ktorý d'alej doskáče.
Netušia, že sokol, ich chce už-už stráviť.

A už letí, strmhľav letí, letí ostošest'.
A už letí, strmhľav letí, hladný ako pes.
A už letí, v hlave letí:
koho z nich mám vlastne zjest'?

Kým sa on rozhodol, vzali nohy na plecía.
Ostal sokol hladný, nahnevaný letí.
Nevidí zajace, schovali sa do lesa.
Nejedol už dva dni, nech neje ani tretí.

